

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Ε

10 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1927

ΔΡΙΘ 36

Η ΦΥΣΙΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Β.

6. *Ἡ Ἐκκλησία ὡς Σῶμα τοῦ Χριστοῦ ζωοποιουμένη διὰ τῆς ἐνεργείας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἶνε Ἁγία.*

Ὁ Σπυτήρ ἰδρύσας τὴν Ἐκκλησίαν διὰ τοῦ αἵματος Αὐτοῦ «παρίστηεν» αὐτὴν ἁγίαν (Ἐφ. 5,25—27). Ἐγένετο ἁγία διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τοῦ ἁγιαζόντος καὶ φωτίζοντος τὰ μέλη αὐτῆς, ἅτινα διὰ τοῦτο καὶ καλοῦνται «βασιλείον ἱεράτευμα» (Α΄ Πειτ. 2,9—10), «συμπολίται τῶν ἁγίων καὶ οἰκείοι τοῦ Θεοῦ», (Ἐφ. 2,19), «τέκνα φωτός» (Ἐφ. 5,8. Α΄ Θεσσ. 5,5), «ἄγιοι» (Ρωμ. 1,2. Α Κορ. 1,2 Ἐφ. 4,12 Α΄ Τιμ. 5,10, Εβρ. 3,1), «ναοὶ τοῦ Θεοῦ» καὶ «ναοὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος» (Α΄ Κορ. 3,16—17 6,19 Α΄ Κορ. 6,16). Δὲν ἔπεται ἐντεῦθεν ὅτι τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας καθ' ἑαυτὰ εἶνε ἁγία, οὐδ' ὅτι αὕτη μόνον ἁγία μέλη περιλαμβάνει· ἀλλ' ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶνε ἁγία. Ὁ Κύριος ἡμῶν παρέβυλε τὴν Ἐκκλησίαν πρὸς ἄγρον, ἐν ᾧ ὁ σίτος καὶ τὰ ζιζάνια συναυξάνονται (Μθ. 13,24—30), πρὸς σαγήνην συναγούσαν «ἐκ παντός γένους» (47), καὶ πρὸς δεῖπνον, ἐν ᾧ ἀνάμεινται καὶ ἄξιοι καὶ ἀνάξιοι δαιτυμόνες (Μθ. 22, 2-13). Ἐδίδαξεν ὅτι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ὑπάρχουσιν ἀγαθοὶ καὶ πονηροὶ δοῦλοι (Μθ. 18, 23 ἔξ. 25, 14 ἔξ.), πρόβατα καὶ ἐρίφια (25, 23 ἔξ.). Διὰ τοῦτο ἀκριβῶς καὶ συνέστησε τὸ μυστήριον τῆς Μετανοίας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, πρὸς ἄφραση τῶν ἁμαρτιῶν (Ἰω. 20, 22 ἔξ.), καὶ ἐδίδαξε τοὺς ἀποστόλους νὰ δεωνται ὑπὲρ ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν (Μθ. 6,12). Ἡ πλήρης ἁγιότης ἀνήκει εἰς τὴν καταστασιν τῆς αἰωνίου ζωῆς, ἀλλ' ἐν τῇ παρούσῃ ζωῇ οὐδεὶς εἶνε ἐλεύθερος ἁμαρτίας (Α΄ Ἰω. 1,8). Ἐν ταῖς ἡμέραις τῶν Ἀποστόλων ὁ Ἀνανίας καὶ ἡ Σαπφείρα ἦσαν μέλη τῆς ἐν Ἱερουσολύμοις Ἐκκλησίας, ὡς καὶ ὁ ἐξωκκλησιασθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀπ. Παύλου ἁμαρτωλὸς ὑπῆρξε μέλος τῆς ἐν Κορίνθῳ Ἐκκλησίας. Ἡ ἁγιότης τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας εἶνε ὁ σκοπός, οὐκ ἄλλο αὕτη ποθεῖ νὰ ἐπιτύχη διὰ τῶν παρασχεθέντων εἰς αὐτὴν

μέσων. Ἡ ὑπαρξὶς ἐν αὐτῇ μὴ ἁγίων μελῶν δὲν αἴρει τὴν ἁγιότητα τῆς Ἐκκλησίας, οὐδὲ παρακωλύει τὴν πνευματικὴν αὐτῆς πρόοδον. Τὴν ἁγιότητα αὐτῆς ἀρνούμενη ἀπὸ τῆς Κεφαλῆς αὐτῆς διηνεκῶς ἐπιζητεῖ τὴν βελτίωσιν τῶν ἀσθενῶν τῆς μελῶν, ἐκ τῆς κοινωρίας δ' αὐτῆς ἀποκόπτει μόνον τοὺς ἀνεπιδέκτους βελτιώσεως, καθὼς οἱ ἄκαρποι κλάδοι ρίπτονται εἰς τὸ πῦρ καὶ καίονται (Ἰω. 15, 1 ἔξ.).

7. *Ἡ Μία καὶ Ἁγία Ἐκκλησία εἶνε καὶ Κάθολικὴ.*

Ἡ Χριστιανικὴ Ἐκκλησία ἀγγοεῖ τοπικοὺς περιορισμούς. Εἶνε οἰκουμενικὴ καὶ παγκόσμιος, ὡς ἡ ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ κηρυχθεῖσα βασιλεία τοῦ Θεοῦ (Μθ. 8,11). Δὲν προωρίσθη δι' ἓνα τόπον ἢ δι' ἓνα λαόν. Ὅταν ὁ Κύριος ἡμῶν ἔζη ἔτι ἐπὶ τῆς γῆς ἡ Ἐκκλησία εἶχεν ἀνάγκην μικρᾶς μόνον μάνδρας, ἀλλ' ὁ Κύριος προεῖπεν ὅτι εἰς τὸ μικρὸν τοῦτο ποίμνιον ὁ Πατὴρ Αὐτοῦ θὰ δώσῃ τὴν Βασιλείαν (Λκ. 12, 32). Διὰ τῆς ἀποστολῆς τῶν ἀποστόλων εἰς «πάντα τὰ ἔθνη» (Μθ. 28, 19) καὶ «ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς» (Πραξ. 1,8) ὁ Κύριος προῦπέδειξε τὴν καθολικότητα τῆς Ἐκκλησίας· ἡ καθολικότης αὕτη κατέστη ἀρίδηλος κατὰ τὴν στιγμήν τῆς ὀριστικῆς τῆς Ἐκκλησίας εἰσόδου εἰς τὸν κόσμον τῇ ἡμέρᾳ τῆς Πεντηκοστῆς, ὅτε οἱ ἀπόστολοι «ἐπλήσθησαν Πνεύματος Ἁγίου καὶ ἤρξαντο λαλεῖν ἑτέραις γλώσσαις καθὼς τὸ Πνεῦμα ἐδίδου αὐτοῖς ἀποφθέγγεσθαι» (Πραξ. 2, 4). Ἐπηκολούθησε μετὰ ταῦτα ἡ ἰδρυσις τῶν ἐπὶ μέρους Ἐκκλησιῶν, ἰδίᾳ διὰ τοῦ κηρύγματος τοῦ Ἀπ. Παύλου, αἵτινες πᾶσαι ὁμοῦ ἐν τῷ συνόλῳ αὐτῶν ἀπετέλεσαν τὴν μίαν Καθολικὴν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν. Ἐν πάσῃ χριστιανικῇ κοινότητι, ἐν ἣ ὑπῆρχον πιστοὶ εἰς Χριστόν, «ἀδελφοί», ἰδρύετο ἀνά μίαν Ἐκκλησίαν· πᾶσαι ὁμοῦ αἱ Ἐκκλησίαι τῆς Ἀχαιῆς, τῆς Γαλατίας, τῆς Μακεδονίας κλ. ἀπετέλεσαν ὁμοῦ τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Ἐκκλησιῶν, τὴν Καθολικὴν Ἐκκλησίαν. Ἡ Ἐκκλησία αὕτη κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς ἄπ' αὐτῆς ἀποσχισθείσας αἰρετικὰς κοινότητας, ἦτο ἡ μία καὶ ἡ μόνη ἀληθῆς Ἐκκλησία, μόνη κατέχουσα τὴν ἀληθῆ πίστιν. Καίπερ

ἀνά τὸν κόσμον διεσκορπισμένη, ἀλλ' ὅμως ὑπῆρχεν ἐν ὅλον διὰ τῆς ταυτότητος τῆς εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστὸν πίστεως. Οὕτως, ἡ Καθολικὴ καὶ ἡ ὀρθὴ καὶ ἀληθὴς πίστις τῆς Ἐκκλησίας ἦσαν ἐν καὶ τὸ αὐτό, ὃ δ' ὅρος λοιπὸν «Καθολικὴ Ἐκκλησία» σημαίνει τὴν Ἐκκλησίαν τὴν κατέχουσαν τὴν ἀληθῆ καὶ τὴν ὀρθὴν πίστιν», τὴν ὀρθόδοξον». Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον τὸ ὄνομα Καθολικὸς ἐφημερόζετο οὐ μόνον διὰ τὸ ὅλον σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ διὰ πᾶσαν ἐπὶ μέρος Ἐκκλησίαν.

Τὸ «Μαρτύριον τοῦ ἁγ. Πολυκάρπου», ὅπερ ἀπηύθυνεν ὑπὸ τύπον ἐπιστολῆς «ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ, ἡ παροικουσα Σμίρναν, τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Θεοῦ, τῇ παροικουσῇ ἐν Φιλομηλίῳ, καὶ πάσαις ταῖς κατὰ τόπον τῆς ἁγίας καὶ καθολικῆς Ἐκκλησίας παροικίαις», ποιεῖται λόγον περὶ τοῦ Πολυκάρπου ὡς προσευξαμένου μικρὸν, πρὸ τοῦ μαρτυρίου, «περὶ πάντων τῶν κατὰ τὴν οἰκουμένην Ἐκκλησιῶν, ὅπερ ἦν σύνηθες αὐτῷ» καὶ περιγράφει αὐτὸν ὡς «ἐπίσκοπον τῆς ἐν Σμύρῃ καθολικῆς Ἐκκλησίας», οὐ μόνον διδάσκαλον γενόμενον ἐπίσημον ἀλλὰ καὶ μάρτυρα ἔσοχον. Ἐν τῇ ἐννοίᾳ ταύτῃ τῆς λέξεως κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς Α' καὶ τῆς Β' Οἰκ. Συνόδου οἱ ὀρθόδοξοι ἐπίσκοποι τῶν διαφόρων πόλεων καὶ τόπων ἐκαλοῦντο Ἐπίσκοποι τῆς «καθολικῆς» Ἐκκλησίας τῶν πόλεων ἐκείνων (ὡς π. χ. ὁ προεδρεύσας τῆς Β' Οἰκ. Συνόδου Μελέτιος ἐπίσκοπος τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ).

8. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι καὶ Ἀποστολική.

Ὡς ὁ Θεὸς ἐξαπέστειλε τὸν Υἱὸν Αὐτοῦ (Γαλ. 4, 4) τὸν «Ἀπόστολον καὶ ἀρχιερέα τῆς ὁμολογίας ἡμῶν» (Ἐβρ. 3, 1) καὶ ὁ Υἱὸς δ' ἀπέστειλε τοὺς μαθητὰς Αὐτοῦ, οὓς καὶ Ἀποστόλους ἐκάλεσε, οὕτω καὶ ἡ Ἐκκλησία, ἰδρυμένη ἐν τῷ κόσμῳ ἐξαποστέλλει τοὺς ἀποστόλους αὐτῆς ὅπως φέρωσι τὸν κόσμον πρὸς τὸν Χριστόν. Ἴνα ὅμως ἡ Ἐκκλησία δυνηθῇ νὰ ἐπιληρώσῃ τὸν σκοπὸν τοῦτον, ὀφείλει νὰ τηρῇ ἄσπιλον τὴν ἀποστολικὴν διδασκαλίαν καὶ παράδοσιν ἀπαράλλακτον ὡς εἶχε κατὰ τοὺς χρόνους τῶν Ἀποστόλων. Δι' αὐτῶν, οὓς ἐξέλεξεν ὁ Κύριος καὶ τὸ Ἅγ. Πνεῦμα ἐνέπνευσεν, ἡ Ἐκκλησία ἐξηπλώθη εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Δι' αὐτῶν οἱ διάδοχοί των κατεστάθησαν τῇ χάριτι τοῦ Ἅγ. Πνεύματος ἵνα συνεχίσωσιν ἀδιακόπως τὸ ἔργον τῆς σωτηρίας τῶν πιστῶν «ἐποικοδομηθέντες ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῶν ἀποστόλων καὶ προφητῶν ὄντος ἀκρογωνιαίου αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐν ᾧ πᾶσα οἰκοδομὴ συναρμολογουμένη αὖξαι εἰς ναὸν ἅγιον ἐν Κυρίῳ, ἐν ᾧ καὶ ὑμεῖς σινοικοδομεῖσθε εἰς κατοικητήριον τοῦ Θεοῦ ἐν Πνεύματι» (Ἐφ. 2, 20 ἔξ.). Ἡ ἀποστολικὴ διδασκαλία καὶ παράδοσις μετὰ τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς εἶνε τὰ στοιχεῖα τὰ ἀποτελοῦντα τὴν ἀποστολικότητα τῆς

Ἐκκλησίας. Μόνον ἐκείνη ἡ Ἐκκλησία δύναται νὰ ἦνε ἀποστολική, ἥτις ἔχει καὶ τηρεῖ ἀπ' αὐτῶν τῶν Ἀποστόλων τὴν ἀληθῆ διδασκαλίαν καὶ τὰ χαρίσματα τοῦ Ἅγ. Πνεύματος. Διὰ τῆς θεοουσιότητος Ἱεραρχίας καὶ δι' αὐτῆς μόνον ἡ Ἐκκλησία αὕτη συνδέεται δι' ἀδιασπᾶστου διαδοχῆς μετὰ τῶν Ἀποστόλων καὶ διακρατεῖ τὸν ὑπ' αὐτῶν εἰς αὐτὴν ἐμπιστευμένον θησαυρόν.

Ὅταν κατὰ τὴν δευτέραν ἑκατονταετηρίδα οἱ Γνωστικοὶ ἐπειράθησαν διὰ τῶν ἐπισκόπων αὐτῶν νὰ διαφθείρωσι τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, ἦν ἡ ἀνά τὸν κόσμον Καθολικὴ Ἐκκλησία ἐδίδασκεν, ὁ Ἐπίσκοπος Λουγδούνου Εἰρηναῖος ἔγραψε κατ' αὐτῶν τὰ ἀκόλουθα:

«Τοῦτο τὸ κήρυγμα παραλαβοῦσα καὶ ταύτην τὴν πίστιν ἡ Ἐκκλησία καίπερ ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ διεσπαρμένη, ἐπιμελῶς φυλάσσει, ὡς ἕνα οἶκον οἰκοῦσα καὶ ὁμοίως πιστεύει τούτοις, ὡς μίαν ψυχὴν καὶ τὴν αὐτὴν ἔχουσα καρδίαν, κατ' συμφώνως ταῦτα κηρῦσσει καὶ διδάσκει καὶ παραδίδει ὡς ἐν στόμα κεκτημένη. Αἱ κατὰ τὸν κόσμον διάλεκτοι ἀνόμοιαι, ἀλλ' ἡ δύναμις τῆς παραδόσεως μία καὶ ἡ αὐτή. Καὶ οὔτε αἱ εἰς Γερμανίαν ἰδρυμέναι Ἐκκλησίαι ἄλλως ἐπίστευσαν ἢ ἄλλως παραδίδουσιν, οὔτε ἐν ταῖς Ἰβηρίαις, οὔτε ἐν Κελτοῖς, οὔτε κατὰ τὰς Ἀνατολάς, οὔτε ἐν Αἰγύπτῳ, οὔτε ἐν Λιβύῃ, οὔτε αἱ κατὰ τὰ μέσα τοῦ κόσμου ἰδρυμέναι ἄλλ' ὅπως ὁ Ἥλιος, τὸ κίσμα τοῦ Θεοῦ, ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ εἰς καὶ ὁ αὐτός, οὕτω καὶ τὸ κήρυγμα τῆς ἀληθείας πανταχοῦ φαίνει καὶ φωτίζει πάντας ἀνθρώπους τοὺς βουλομένους εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν. Καὶ οὔτε ὁ πᾶν δυνατός ἐν λόγῳ τῶν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις προστάτων, ἕτερα τούτων ἔρει' (οὐδεὶς γὰρ ὑπὲρ τὸν διδάσκαλον), οὔτε ὁ ἀσθενὴς ἐν τῷ λόγῳ ἐλαττώσει τὴν παράδοσιν. Διότι μᾶς καὶ τῆς αὐτῆς πίστεως οὕσης, οὔτε ὁ πολὺ περὶ αὐτῆς δυνάμενος εἰπεῖν ἐπλεόνασεν, οὔτε ὁ τὸ ὀλίγον ἠλαττόνησεν... Διότι ὅπου ἡ Ἐκκλησία, ἐκεῖ καὶ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, ἐκεῖ ἡ Ἐκκλησία καὶ πᾶσα χάρις. Ubi Ecclesia, ibi et Spiritus Dei et ubi Spiritus Dei, illic Ecclesia, et omnis gratia».

Αὕτη εἶνε ἐν συντομοτάτῃ ἐκθέσει ἡ ἡμετέρα ἀντίληψις περὶ τῆς φύσεως τῆς Ἐκκλησίας. Ταύτης ἐχόμενοι οὐδαμῶς ἀφισταμεθα τῆς περὶ αὐτῆς διδασκαλίας τῆς ἀρχαίας καὶ ἀδιαρέτου Ἐκκλησίας. Εὐν δέ, ὡς ἐκ βάνθους τῆς καρδίας ἡμῶν εὐχομεθα, πᾶσαι αἱ χριστιανικαὶ κοινωνίαι ἠδύναντο νὰ εὐρωσιν ἑαυτὰς ἠνωμένας ἐπὶ ταύτης τῆς βάσεως, ἥτις ἀποφεύγει ἀμφωρας τὰς ὑπερβολάς, ἥτιοι τοῦ τε Ρωμαιοῦ καὶ

11102

τῶν ἐν τῷ δυτικῷ κόσμῳ ἀντιτιθεμένων αὐτῷ θεωριῶν ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἔσται ἡ πρώτη, ἥτις θὰ χαροῖ ἐπὶ τῇ τόσον μεγάλη ἀπὸ τοῦ Θεοῦ εὐλογίᾳ.

ΑΠΛΩΣΙΣ ΤΗΣ ΤΟΠΟΤΗΡΗΤΕΙΑΣ ΤΟΥ ΡΩΣΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ

Σέργιος, τῇ χάριτι τοῦ Θεοῦ μητροπολίτης Νίζνη Νόβγοροδ, τόπον ἐπέχων τοῦ Τοποτηρητοῦ τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου, καὶ ἡ προσωρινὴ Σύνοδος τοῦ Πατριαρχείου, πᾶσι τοῖς ἀγίοις ἀρχιερεῖσι, τοῖς ἐνλαβέσι πρεσβυτέροις καὶ μοναχοῖς καὶ τοῖς πιστοῖς τέκνοις τῆς ἀγίας ἐν Ρωσίᾳ Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, τὴν ἀπὸ Θεοῦ εὐλογίαν.

Μία τῶν μεριμνῶν τοῦ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει ἀγίου ἡμῶν Πατριάρχου Τύχωνος πρὸ τῆς τελευταίας αὐτοῦ ἐγένετο ἡ ἀποκατάστασις ἑμαῶν σχέσεων μεταξὺ τῆς ὀρθοδόξου Ρωσικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς σοβιετικῆς κυβερνήσεως, ἵνα κατασφαλισθῇ τῇ Ἐκκλησίᾳ νόμιμος καὶ ἡσυχος διαβίωσις. Θνήσκων ὁ Πατριάρχης ἔλεγε: «Θὰ ἐπεθίμουν νὰ ζήσω τρία ἀκόμη ἔτη». Ἀναμφιβόλως δέ, ἐὰν ὁ ἀδόκητος θάνατος δὲν ἔθετε τέρμα εἰς τὰς ἱεράς αὐτοῦ μερίμνας, ἡ προσπάθεια αὐτοῦ θὰ ἦτο ἤδη πεπερατωμένη. Εἶνε λυπηρὸν ὅτι περιστάσεις διάφοροι, ἰδίᾳ δὲ αἱ πράξεις τῶν ἐν τῷ ἔξωτερον ἡμετέρων ἐχθρῶν, ἐν οἷς οὐ μόνον τὰ πρόβατα τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ οἱ ποιμένες αὐτῶν, διέθετον δυσμενῶς τὴν σοβιετικὴν κυβέρνησιν, ἥτις εὐλόγως ἐδυσπίσται πρὸς τοὺς κυβερνήτας τῆς Ἐκκλησίας γενικῶς, τοῦτο δὲ ἐδυσχέραινε τὰς προσπάθειάς τῆς Α. Μακαριότητος μὴ δυνηθέντος νὰ ἴδῃ αὐτάς, ζῶν, ἐστεμμένας ὑπὸ ἐπιτυχίας.

Νῦν ἔλαχεν εἰς ἐμὲ τὸν ἀνάξιον μητροπολίτην Σέργιον ὅπως καὶ αὐτὸς καταστῶ ὁ τοποτηρητὴς τοῦ ἀρχιεπιμένου τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας καὶ ἀναδεχθῶ τὸ καθήκον τῆς ἐκτελέσεως τῶν σχεδίων τοῦ μακαριστοῦ Πατριάρχου καὶ τῆς τακτοποιήσεως τῶν ὑποθέσεων τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας. Αἱ προσπάθειάι μου κατὰ τὴν κατεύθυνσιν ταύτην, ὧν μετέχουσι μετ' ἐμοῦ καὶ οἱ ὀρθόδοξοι ἱεράρχαι, φαίνονται οὐχὶ ἄκαρποι: διὰ τῆς παρ' ἐμοὶ καταρτίσεως τῆς προσωρινῆς Ἱ. Συνόδου τοῦ Πατριαρχείου ἐνισχύεται ἡ ἐλπίς τῆς ἀναγκαίας τακτοποιήσεως ἐν τῇ διοικήσει καὶ κραταιοῦται ἡ βεβαιότης περὶ τοῦ δυνατοῦ τῆς ἐξασφαλίσεως βίου εἰρηνικοῦ καὶ ἠσφαλισμένης δράσεως ἐν τοῖς ὅροις τῶν νόμων.

Σήμερον ὅτε εὐρισκόμεθα σχεδὸν εἰς τὸ τέρμα

τῶν ἡμετέρων πρὸ παθειῶν, αἱ πράξεις τῶν ἐν τῷ ἔξωτερον ἔχθρῶν ἡμῶν δὲν ἔπαυσαν: τὰ κακουργήματα, οἱ ἐμπρησμοί, αἱ ἐκρήξεις καὶ ἄλλα τεκμήρια ὑποκόφου ἀγῶνος διαδέχονται ἀλλήλα. Πάντα ταῦτα διαταράττουσι τὴν εἰρηνικὴν ζωὴν καὶ παράγουσι ἀτμόσφαιραν ὑποψιῶν καὶ δυσπιστίας ἀμοιβαίας. Εἶνε ἔτι μᾶλλον σήμερον ἐπ' ἀνάγκης εἰς τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν καὶ πάντας τοὺς κηδομένους τῶν συμφερόντων αὐτῆς, ὅς καὶ εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ διάγωσι βίον νόμιμον καὶ εἰρηνικόν, ὅπως δείξωσιν ὅτι ἡμεῖς οἱ ἐκκλησιαστικοὶ ἄρχοντες δὲν εἴμεθα πρὸς τὸ μέρος τῶν ἐχθρῶν τοῦ σοβιετικοῦ κράτους καὶ τυφλὰ ὄργανα τῶν σκοπῶν αὐτῶν, ἀλλὰ πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἡμετέρου λαοῦ καὶ τῆς κυβερνήσεως ἡμῶν.

Ἡ ἀπόδειξις τούτου ἀκριβῶς εἶνε ὁ σκοπὸς τῆς δηλώσεως ἡμῶν ταύτης. Συγχρόνως ἀναγγέλλω ὑμῖν ὅτι κατὰ Μάϊον τῇ προσκλήσει ἡμῶν καὶ τῇ ἀδείᾳ τῶν ἀρχῶν συνέστη προσδῶρὴν σύνοδος παρὰ τῷ Τοποτηρητῇ ἀπαρισθεῖσα ἐκ τῶν κάτωθι ὑπογεγραμμένων. Ἀπουσιάζουσι ἔτι ὁ μητροπολίτης Νόβγοροδ Ἀρσένιος, μήπω ἀφικόμενος, καὶ ὁ ἀρχιεπίσκοπος Κοστρούμης Σεβιστιανός, ὅστις εἶνε ἀσθενής. Ἡ προσπάθεια ἡμῶν πρὸς ἀναγνώρισιν τῆς συνόδου ἵνα αὕτη ἀρξηται τῆς διακυβερνήσεως τῆς Ἐκκλησίας, ἐστέφθη ὑπὸ ἐπιτυχίας. Σήμερον ἡ καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησία κέκτηται ἐν τῇ Ἐνώτει (τῶν σοβ. δημοκρατιῶν) κεντρικὴν διοίκησιν, οὐ μόνον κανονικὴν ἀλλὰ καὶ κατὰ πάντα νόμιμον. Ἐλπίζομεν ὅτι βαθμηδὸν θὰ νομιμοποιηθῶσι καὶ αἱ δευτερεύουσαι λοιπαὶ λειτουργίαι. Εἶνε πιθανῶς ἀναφελὲς νὰ ἐξηγηθῇ ἡ μεγάλη σπουδαιότης τῆς μεταβολῆς ταύτης καὶ αἱ συνέπειαι αὐτῆς διὰ τὴν Ἐκκλησίαν, τὸν κληρὸν, τὴν ἱεραρχίαν καὶ τὴν καθ' ὅλου ἐκκλησι. διοίκησιν. Δῶμεν δόξαν τῷ Θεῷ, τῷ τόσον οἰκτίρμονι διὰ τὴν ἀγίαν ἡμῶν Ἐκκλησίαν! Ἐκφράσωμεν δὲ δημοσίᾳ καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην ἡμῶν πρὸς τὴν σοβιετικὴν κυβέρνησιν διὰ τὴν προσοχὴν αὐτῆς εἰς τὰς ἀνάγκας τῶν ὀρθοδόξων πληθυσμῶν τῆς χώρας καὶ διαβεβαιώσωμεν συγχρόνως αὐτὴν ὅτι δὲν θὰ χρησιμοποιήσωμεν εἰς κακὸν τὴν διατρανουμένην ὑπ' αὐτῆς πρὸς ἡμᾶς ἐμπιστοσύνην.

Ἀρξάμενοι τῇ εὐλογίᾳ τοῦ Θεοῦ τῶν συνοδικῶν ἡμῶν ἐργασῶν αἰσθανόμεθα κάλλιστα τὸ μέγεθος τῆς ἀναληφθείσης ὑφ' ἡμῶν προσπάθειας. Καὶ διὰ λόγων καὶ δι' ἔργων ὀφείλομεν νὰ δείξωμεν ὅτι οὐ μόνον πρόσωπα ἀδιάφορα πρὸς τὴν ὀρθόδοξον ἡμῶν θρησκείαν καὶ καταπροδῶσαντα αὐτὴν δύνανται νὰ ἦνε πολῖται πιστοὶ τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως, ἀλλὰ καὶ οἱ εἰλικρινέστατοι ὁπαδοὶ τῆς ἡμετέρας θρησ-

κείας δι' οὓς αὕτη εἶνε προσφιλῆς ὡς ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἀλήθεια, μετὰ τῶν δογμάτων καὶ τῶν παραδόσεων αὐτῆς καὶ τῶν κανονικῶν αὐτῆς λειτουργιῶν καὶ ἐθίμων. Θέλουμεν νὰ εἴμεθα ὀρθόδοξοι καὶ συγχρόνως νὰ ἀναγνωρίζωμεν τὴν σοβιετικὴν Ἐνώσιν, τὴν πολιτικὴν ἡμῶν πατρίδα, ἧς ἡ χαρὰ καὶ αἱ πρόοδοι εἶνε ἡμῶν πρόοδος καὶ χαρὰ, καὶ ἡμέτεροι ἀποτυχία αἱ ἀποτυχία της. Πᾶν πλῆγμα κατὰ τῆς Ἐνώσεως τῶν Ρωσικῶν Σοβιετικῶν Δημοκρατιῶν εἴτε πόλεμος, εἴτε ἀπεργία, πᾶσα συμφορὰ ἢ δολοφονία ὅποια ἡ τῆς Βαρσοβίας, ἐκλαμβάνεται ὑφ' ἡμῶν ὡς πλῆγμα στρεφόμενον καθ' ἡμῶν αὐτῶν. Ὅντες ὀρθόδοξοι, δὲν ἀμνημονοῦμεν τοῦ καθήκοντος ἡμῶν νὰ εἴμεθα πολῖται τῆς Ἐνώσεως τῶν Ρωσ. Σοβ. Δημοκρατιῶν, «οὐ μόνον διὰ τὴν ὀργάνην, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν συνείδησιν», κατὰ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ἀποστόλου (Ρωμ. γ' 5) Καὶ ἐλπίζομεν ὅτι τῇ βοήθειᾳ τοῦ Θεοῦ καὶ διὰ τῆς ὑμετέρας ὑποστηρίξεως τὸ καθήκον τοῦτο θὰ τηρηθῇ.

Μόνον τὸ κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς ὀργανώσεως τῆς σοβιετικῆς ἐξουσίας κωλύσαν τὴν νόμιμον σύστασιν τῆς Ὄρθοδόξου Ἐκκλησίας δύνανται καὶ νῦν νὰ ἐπι-ἐπιπροσθήσῃ. Εἶνε δὲ τοῦτο ἡ μὴ κατανόησις τῆς σπουδαιότητος τῶν ἐν Ρωσίᾳ συμβάντων. Ἡ ἐγκαθίδρουσις τῆς σοβιετικῆς ἐξουσίας ἐφάνη μίᾳ παρεξήγησις, ὡς τι τυχαῖον καὶ πρόσκαιρον. Οἱ ἄνθρωποι λησμονοῦσιν ὅτι δὲν ὑπάρχουσι τυχαῖα συμβάματα ἐν τῇ ζωῇ τοῦ χριστιανοῦ, καὶ ὅτι πᾶν ὅ,τι συμβαίνει τελεῖται ἐκ θείας Προνοίας καὶ ἄγει ἕκαστον λαὸν εἰς τὸν προωρισμένον αὐτῷ σκοπὸν. Οἱ ἄνθρωποι, οἱ μὴ θέλοντες νὰ ἐννοῶσι τὰ «σημεῖα τῶν καιρῶν», φαντάζονται ὅτι τὸ παλαιὸν καθεστῶς καὶ αὕτη ἔτι ἡ μοναρχία δὲν δύνανται νὰ καταλυθῶσι χωρὶς νὰ διακοπῇ καὶ πᾶσα σχέσις πρὸς τὴν ὀρθόδοξον θρησκείαν. Ἡ τοιαύτη κατάστασις τῶν πνευματικῶν κύκλων τινῶν κληρικῶν, ἧτις ἐξεδηλοῦτο εἰς τε λόγος καὶ εἰς πράξεις, καὶ ἧτις ἐγέννα ὑποψίας εἰς τὴν σοβιετικὴν Κυβέρνησιν, παρεμπόδιζε τὰς προσπαθείας τοῦ Πατριάρχου ὅπως ἀποκαταστήσῃ φιλικὰς σχέσεις μετὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ πολιτικοῦ καθεστώτος. Οὐχὶ εἰκῆ ὁ Ἀπόστολος διδάσκει ἡμᾶς, ὅτι δυνάμεθα νὰ ζῶμεν ἡσύχως θρησκεύοντες μόνον ἐὰν ὑποτασσώμεθα εἰς τὴν νόμιμον ἐξουσίαν· ἄλλ' ὡς εἴμεθα ἠναγκασμένοι νὰ ἀποξενωθῶμεν τῆς κοινωνίας. Μόνον εἰθισμένοι εἰς τὴν μόνωσιν τοῦ γραφείου δύνανται νὰ πιστεύωσιν ὅτι κοινωνία τόσον μεγάλη ὅποια ἡ ἡμέτερα ὀρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ ὁλόκληρος αὐτῆς ὁ ὀργανισμὸς δύνανται νὰ διαβῶσιν ἡσύχως ἐν τῇ χώρα, τέλεον τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας ἀποξενούμενοι. Νῦν, ὅτε τὸ ἡμέτερον Πατριαρχεῖον,

ἐκπληροῦν τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ ἀειμνήστου Πατριάρχου, εἰσέρχεται ὀριστικῶς καὶ διὰ παντὸς εἰς τὴν ὁδὸν τῆς νομιμότητος, οἱ κατὰ τὸν μνημονευθέντα τρόπον σκεπτόμενοι ὀφείλουσι νὰ μεταβληθῶσι καὶ, ἀφήνοντες κατὰ μέρος τὰς πολιτικὰς αὐτῶν συμμαθείας, νὰ προσέλθωσιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν κομίζοντες εἰς αὐτὴν μόνον τὴν πίστιν καὶ νὰ συνεργασθῶσι μεθ' ἡμῶν μόνον ἐν ὀνόματι τῆς πίστεως· ἐὰν δὲ δὲν δύνανται νὰ μεταβληθῶσιν ἀμέσως, δεόν τοῦλάχιστον νὰ μὴ καθίστανται πρόσκομμα καὶ νὰ παύσωσι πρὸς καιρὸν περὶ ἡμῶν ἀσχολούμενοι. Ἐνομεν τὴν βεβαιότητα ὅτι τάχιστα θὰ ἐπιανέλθωσιν ἵνα συνεργασθῶσι μεθ' ἡμῶν, ἀφοῦ πεισθῶσιν ὅτι μετεβλήθη μόνον ἡ πρὸς τὸ πολιτικὸν καθεστῶς στάσις, καὶ ὅτι ἡ θρησκεία καὶ ἡ χριστιανικὴ καὶ ὀρθόδοξος ζωὴ παρέμειναν ἀμετάβλητοι.

ὑπὸ τὰς συνθήκας ταύτας τὸ ζήτημα τοῦ κλήρου τοῦ εἰς εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἀπελθόντος μετὰ τῶν μεταναστῶν, ἀποβαίνει ἰδιαζόντως ὀξύ. Ὅς εἶνε γνωστὸν, αἱ ἀντισοβιετικαὶ δηλώσεις πλείστων ἀρχιερέων ἠνάγκασαν τὸν ἀειμνήστον Πατριάρχον νὰ διαλύσῃ τὴν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ σίνονδον (5 Μαΐου—22 Ἀπρ. 1922). Ἡ σίνδος ὅμως ἐξακολουθεῖ ὑφισταμένη χωρὶς νὰ μεταβάλῃ πολιτικὴν, ἐπ' ἐσχάτων δὲ μάλιστα διήρσεν ἐκ σπουδαγίας τὴν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν εἰς δύο στρατόπεδα. Ἴνα θέσωμεν τέρομα εἰς τὴν δρασίν ταύτην ἠξιώσωμεν παρὰ τοῦ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ κλήρου ὅπως παρὰσχῆ ἐγγραφὸν ὑποχρέωσιν ἀπολύτου νομιμοφροσύνης πρὸς τὴν σοβιετικὴν κυβέρνησιν κατὰ πᾶσαν δημοσίαν αὐτοῦ ἐνέργειαν. Ὅσοι δὲν θὰ παρὰσχῶσι τὴν διαβεβαίωσιν ταύτην ἢ δὲν θὰ τηρήσωσιν αὐτήν, θὰ ἀποσχισθῶσι τοῦ εἰς τὸ Πατριαρχεῖον τῆς Μόσχας ἀνήκοντος κλήρου. Οὕτω ἀπ' αὐτῶν χωριζόμενοι φρονοῦμεν ὅτι εἴμεθα ἀσφαλεῖς ἀπὸ τῶν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐκπλήξεων. Ἡ ἀπόφασις αὕτη, ἐξ ἄλλου, ἴσως ὠδήγησεν αὐτοὺς εἰς τὴν σκέψιν μὴ τοι εἶναι πλέον καιρὸς νὰ ἀναθεωρηθῶσι τὴν στάσιν αὐτῶν πρὸς τὸ σοβιετικὸν καθεστῶς ἵνα μὴ διακόψωσιν ἐντελῶς πᾶσαν σχέσιν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν αὐτῶν καὶ τὴν πατρίδα.

Ἐξ ἴσου σπουδαία ἐστὶ ἡ προπαρασκευὴ μιᾶς δευτέρας τοπικῆς συνόδου, ἧτις θὰ ἐκλέξῃ μόνιμον ἐκκλησιαστικὴν δὲ οἴκησιν καὶ θὰ ἀποφασίσῃ περὶ τοῦ ζητήματος τῶν «ἀοπάγων τῆς θρησκευτικῆς ἐξουσίας» οἵτινες ἔσχισαν τοῦ Χριστοῦ τὸν χιτῶνα. Τὰ κατὰ τὸν τρόπον τῆς συγκλήσεως τῆς συνόδου, ἡ ἡμερησία αὐτῆς διάταξις καὶ αἱ συναφεῖς λεπτομέρειαι θὰ δημοσιευθῶσι βραδύτερον. Ἢδη ἐκφορᾶμεν τὴν βεβαιότητα ὅτι ἡ σίνδος θὰ λύσῃ τὰ μεγάλα ζητή-

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ

Ἡμερομηνία	Κυριακαὶ Ἐδαγγελίων	Κυριακαὶ Ἀποστόλων	Ἐορταζόμενα	Ἦχοι
ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ	4 Κυριακὴ IB' Ματθαίου	Κυριακὴ IB'	A'	γ'
	11 Κυριακὴ πρὸ τῆς Ὑψώσεως	Κυριακὴ πρὸ τῆς Ὑψώσεως	B'	δ'
	18 Κυριακὴ μετὰ τὴν Ὑψώσιν	Κυριακὴ μετὰ τὴν Ὑψώσιν	Γ'	πλ. α'
	25 Κυρ. Α' Λουκᾶ	Κυριακὴ IE'	A'	πλ. β'

ματα τοῦ ἔσω θεοῦ ἡμῶν βίου καὶ θὰ ἐπιδοκιμάσῃ ὀριστικῶς τὴν ἀπόφασιν ἡμῶν περὶ ἀποικιστικῶς διαμαλῶν σχέσεων μεταξύ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς σοβιετικῆς κυβερνήσεως.

Κατακλείοντες τὴν παροῦσαν θερμῶς παρακαλοῦμεν ὑμᾶς, τοὺς ἀρχιερεῖς, τοὺς πρεσβυτέρους, τοὺς ἀδελφίδες, καὶ τὰς ἀδελφάς, ὅπως βοηθήσῃτε ἡμᾶς, ἕκαστος τὸ καθ' ἑαυτόν, διὰ τῆς συμπαιδείας καὶ τῆς συνεργασίας ὑμῶν, διὰ τοῦ ὑπὲρ τοῦ ἔργου τοῦ Θεοῦ ζήλου, διὰ τῆς ἀφοσιώσεως καὶ τῆς ὑπακοῆς εἰς τὴν ἀρίστην Ἐκκλησίαν, μάλιστα δὲ διὰ τῶν ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς τὸν Θεὸν προσευχῶν ὑμῶν, ἵνα πύραυλον ἡμῶν τὴν δύναμιν ὅπως ἐκπληρώσασμεν ἐπιτυχῶς τὴν ἡμετέραν προσπάθειαν εἰς δόξαν τοῦ ἁγίου Ἀυτοῦ ὀνόματος καὶ ἐπ' ὠφελείᾳ τῆς ἀγίας ἡμῶν ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ὑπὲρ τῆς ἡμετέρας σωτηρίας.

Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς καὶ ἡ εὐλογία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν. Ἀμήν.

16.29 Ἰουλίου 1927. Ἐν Μόσχᾳ

Σέργιος Μητροπολίτης Νίζνη Νόβγοροδ

Σεραφεῖμ Μητροπολίτης Τβέρ

Σίλβεστρος Ἀρχιεπίσκοπος Βολόγδης

Φίλιππος Ἀρχιεπίσκοπος Ζβένιγοροδ

Ἀλέξιος Ἀρχιεπίσκοπος Χύτην

Παῦλος Ἀρχιεπίσκοπος Βιάτκης

Ἀνατόλιος Ἀρχιεπίσκοπος Σαμάρας

Κωνσταντῖνος Ἐπίσκοπος Σούμσκ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Θεολόγων συνέδριον.

Ἐπὶ τέλους ἐκινήθησαν καὶ οἱ θεολόγοι. Καὶ ἡ ἀρχὴ ἐγένετο ἐκ τῶν Νέων Χωρῶν. Δὲν ὑπῆρξε συνομοταξία οἰωνοῦ ποτε κοινωνικῶν παραγόντων, ἥτις νὰ μὴ ἐσκέφθη νὰ προαγάγῃ τὰ συμφέροντά της, νὰ μὴ ὀργανωθῇ καὶ νὰ μὴ ἐμφανισθῇ οὐσσοματωμένη καὶ διεκδικούσα ὅσα νομίζει ὅτι τῇ ἀνήκουν εἴτε ὡς δικαιώματα, εἴτε ὡς ὑποχρεώσεις. Ἴσως ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὡς δικαιώματα. Οἱ θεολόγοι, τελευταῖοι

πάντων πιθανῶς, ἔστω καὶ ἀργά, συνηλθον εἰς ἑαυτοὺς καὶ συνελθόντες εἰς συνέδριον διετύπωσαν καὶ αὐτοὶ εἰς ἀποφάσεις ὅτι ἐπὶ μακρὸν ἐπησχόλει τὴν ψυχὴν των. Μετὰ τῆς ἐξῆς διαφορᾶς: ὅτι οὐδ' ἐν ἡξίωσαν ὑπὲρ ἑαυτῶν, ὑπὲρ τοῦ ἀτομικοῦ αὐτῶν συμφέροντος· ἀλλὰ πάντα ὑπὲρ τοῦ ὑψίστου συμφέροντος τῆς κοινωνίας. Ἡ διδασκαλία τῶν θρησκευτικῶν ἐν τοῖς σχολείοις τῆς μέσης ἐκπαιδεύσεως, τὰ ἐν χρήσει διδακτικὰ βιβλία τῶν θρησκευτικῶν μαθημάτων, ἡ θέσις αὐτῶν ἐν τῇ διοικήσει τῆς Ἐκπαιδεύσεως, ἐν τῇ κοινωνίᾳ, καὶ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἡ ὀργάνωσις αὐτῶν εἰς πανελλήνιον σωματεῖον, ἡ διαφώτισις καὶ διδασκαλία τοῦ κοινῶν διὰ τοῦ τύπου κλ., πάντα ταῦτα ἀπετέλεσαν τὰ ὑποκείμενα τῶν ἐν τῷ συνέδριῳ συσκέψεων των, καὶ τὴν περὶ αὐτῶν συλλογικὴν γνῶμην ἀπεκρυστάλλωσαν εἰς ὑπόμνημα, ὅπερ διὰ τὴν σπουδαιότητα αὐτοῦ θὰ δημοσιευθῇ ἐν τῷ ἐπομένῳ φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησίας».

Τὰ ἐν Ρωσίᾳ.

Ἐν ἄλλαις σελίσι τοῦ ἀνα χείρας φύλλου δημοσιεύεται κατὰ μετάφρασιν ἡ «Δήλωσις» τῆς ἐν Μόσχᾳ πατριαρχικῆς Τοποτηρητείας, ἡ ἐν εἴδει διαγγέλματος ἀπολυθεῖσα πρὸς τὸν κλῆρον αὐτῆς καὶ τοὺς πιστοὺς καὶ δι' ἧς καθίσταται γνωστὸν ὅτι μεταξύ αὐτῆς καὶ τοῦ σοβιετικοῦ καθεστώτος ἐπῆλθεν ὀριστικὴ συνδιαλλαγή. Δὲν ἔχομεν ἀκόμη ἐκ Ρωσίας πληροφωρίας περὶ τῶν σιθηκῶν, ὑφ' ἃς ἐτελέσθη ἡ κολοσσαία σημασία μεταβολῆ αὐτῆ καί, κατ' ἀκολουθίαν, δὲν δυνάμεθα περὶ αὐτῆς νὰ σχηματίσωμεν ἐπὶ τοῦ παρόντος κρίσιν. Ἐξ αὐτῆς ὅμως κατάδηλον καθίσταται πόσης ζημίας πρόξενον εἰς τὸν ἐν Ρωσίᾳ ὀρθόδοξον κλῆρον καὶ λαὸν ἐγένοντο οἱ ὑπερόριοι Ρῶσοι ἀρχιερεῖς, οἵτινες συμπηχθέντες ἐν Κάρλοβιτς εἰς παρασυναγωγὴν, διὰ τῆς ἰουλιέτου αὐτῶν διαγωγῆς καὶ τῆς ἀσυγγνώστου σπουδαρχίας τὰ μέγιστα ἔβλαψαν τὴν ἐν τῇ πατρίδι των κανονικὴν ἐκκλησίαν. Θὰ συμμορφωθῶσιν ἢ ἀρὰ γε ἐφεξῆς πρὸς τὰς ἐκ Μόσχας ὑποδείξεις;

Ἡ Πανευρώπη.

Τὸ ὑπὲρ τῆς «Πανευρώπης» θερμὸν κήρυγμα τοῦ Κουδενχόβε Καλλάρη δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι εὐρίσκει βαθυτάτην καὶ ζωηροτάτην ἀπήχησιν ἐν ταῖς καρδίαις τῶν ἀνθρώπων ἀδιακρίτως ἐθνότητος καὶ φυλῆς. Ὁ τελευταῖος δυσπεριγράπτου καταστρεπτικότητος πάγκοσμιος πόλεμος ἀπέδειξεν, ὅτι ἡ ἐξ αὐτοῦ συμφορὰ δὲν ἐγκρατεῖται εἰς μόνην τὴν ἀπώλειαν τῶν κατ' αὐτὸν θανατωθέντων ἢ πηρώθέντων ἢ καθ' οἰωνοῦ ποτε τρόπον ἀχρηστευθέντων ἀνθρώπων, διότι ἐὰν ὁ πόλεμος καθ' ὅλου εἴη ἀπὸ τα peccata caudata,

ἦτοι ἀπὸ τὰ «μέ οὐραν» ἀμαρτήματα, ὁ ἐν λόγῳ πόλεμος ἀπέτελεσε καὶ θὰ ἀποτελέσῃ συμφορὰν σειρὰς γενεῶν, καταστροφὴν κολοσσιαίαν, τῆς ὁποίας τὰ ἐπακόλουθα θὰ μαρτίξωσι τὴν ἀνθρωπότητα εἰς μακρὸν καὶ ἀόριστον μέλλον. Τοῦτο ἀκριβῶς συνιενδύα ἡ καθολικὴ συνείδησις ἐχαιρέτισε μετ' ἀνακουφίσεως τὴν συγκρότησιν τῆς Κοινωνίας τῶν Ἑθνῶν, παρεκκολληθεὶ δὲ μετ' ἀδιαπτώτου ἐνδιαφέροντος πᾶσαν εἰρηνευτικὴν προσπάθειαν ὀποθενδήποτε καὶ ὀπωδὴποτε ἐκδηλουμένην. Διὲν γὰρ ζήσῃ ὁ κόσμος καὶ ἐν ψυχρικῇ γαλήνῃ γὰρ ἐπιδοθῇ εἰς τὰ ἔργα τῆς ἀνάγκης ἢ ἀποκτήσῃ τὸ συναίσθημα τῆς ἀσφαλείας, τοῦτο δὲ θὰ ἐπιτυχθῇ ὅταν πεισθῇ ὅτι ὁ κίνδυνος τῶν πολέμων ἐξελίπεται. Ἴνα ὅμως ἀποσοβῆθῃ κατὰ τὸ δυνατόν ὁ κίνδυνος οὗτος δέον γὰρ ἀρθῶσι πᾶσαι αἱ ἀφορμαὶ αἱ παρέχουσαι λαβὴν πρὸς ἐχθρότητα καὶ συγκρούσεις, ἐξορκίζονται δ' οἱ ἀνέχοντες τὴν διακυβέρνησιν τῶν λαῶν γὰρ ἀποκηρύξωσι τὰς μέχρι σήμερον κρατούσας πολιτικὰς ἰδεολογίας καὶ μεθόδους τῆς ἐκδικήσεως καὶ τοῦ αἵματος καὶ γὰρ καθιερώσωσι τὴν χριστιανικὴν ἰδεολογίαν τῆς ἀγάπης, τοῦ δικαίου καὶ τῆς εἰρήνης. Ἐξορκίζονται πάντες οἱ πολιτικοὶ ἡγέται, οἱ συγγραφεῖς, οἱ φιλόσοφοι, οἱ δασκάλοι, καὶ οἱ ἱερεῖς, οἱ καλλιτέχναι καὶ οἱ δημοσιογράφοι, πάντες συλλήβδην οἱ ἡγούμενοι τῶν λαῶν ὅπως συντελέσωσι παντὶ σθένει, ἕκαστος ἐν τῷ ἰδίῳ κύκλῳ καὶ δι' ὧν διαθέτει μέσων, γὰρ δημιουργηθῇ μία «Πανευρώπη», μία πανευρωπαϊκὴ ὁμοσπονδία, πανευρωπαϊκὴ ἀλληλεγγύη καὶ συναδέλφωσις.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Ἁ. Ἱερά Σύνοδος θὰ συνέλθῃ εἰς δικαστικὴν συνεδρίαν τῇ 19 ὀκτωβρίου μηνός.

— Διὰ τὴν ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου ἀρχομένην Ὁλ. Συνοδικὴν περίοδον τῆς Διαρκῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐκλήθησαν συμφώνως τῷ ἀπὸ 26 Σεπτεμβρίου 1925 Νομ. Διατάγματος κατὰ τὰ πρὸς βία τῆς ἀρχιερωσύνης οἱ Σεβ. Μητροπολίται Πατρῶν Ἀντώνιος, Σύρου Ἀθανάσιος, Μονεμβασίας καὶ Λακεδαιμόνος Γερμανός, Δημητριάδος Γερμανός, Θήρας Ἀγαθάγγελος, Ναυπακτίας καὶ Ἐδουτανίας Ἀμβρόσιος.

— Δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνησκευμάτων καταρτισθεῖσαι πρὸς μελέτην τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων δύο Επιτροπεῖαι ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου ἤρξαντο ἀπὸ τῆς προχθῆς Πέμπτης τῶν ἐργασιῶν τῶν, περὶ ὧν θὰ γράψωμεν ἐν τῷ προσεχῇ φύλλῳ.

— Πρὸ πολλοῦ ἐξεδόθη ἡ ἀπόφασις τῆς Κοινοβουλευτικῆς Ἐπιτροπῆς περὶ τῆς παρὰ τῆς Ἀερο-

πορικῆς Ἀμύνης ἀποδόσεως τῶν μοναστηριακῶν κτημάτων, ἀλλὰ δὲν ἐδημοσιεύθη εἰσέτι. ἔχει δὲ ὡς ἑξῆς: «Ἀκυροῦνται αἱ διατάξεις τοῦ ἀρθ. 1 τοῦ ἀπὸ 12 Σεπτεμβρίου 1925 νομοθετικοῦ διατάγματος περὶ ἀκυρώσεως συμβάσεων μοναστηριακῶν κτλ. κτημάτων καὶ τοῦ ἀπὸ 5ης Ἰανουαρίου 1926 διατάγματος περὶ ἀκυρώσεως τῶν διατάξεων τοῦ ἀπὸ 15 Νοεμβρίου 1923 νομοθετικοῦ διατάγματος καὶ τροποποιήσεως τοῦ ἀπὸ 12 Σεπτεμβρίου 1925 νομοθετικοῦ διατάγματος ὡς πρὸς τὰς συμβάσεις μισθώσεων τῶν μονῶν καὶ ἐκκλησιῶν, τῆς κυριότητος τῶν κτημάτων τούτων παραμεινούσης εἰς τοὺς πρώην κυρίους αὐτῶν. Μισθώσεις τῶν κτημάτων τούτων γινόμεναι κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ν. ΓΥΓΑ' διατηροῦνται ἐν ἰσχύϊ ἀκυρομένων τῶν ἄνευ τῶν νομίμων διατυπώσεων συνομολογηθεισῶν μισθώσεων ἄνευ δικαιοῦς τιμῆς ἀπαξιωμῶσεως τῶν μισθωτῶν. Ἐὰν κτήμα μονῆς ἢ ἐκκλησίας ἐκ τῶν ἀποτιδομένων αὐταῖς δυνάμει τῶν ἀνω διατάξεων τοῦ παρόντος ἐπωλήθη παρὰ τῆς Α. Α. μέχρι 1 Ἰουν. 1927, ἢ παρὰ τῆς κυρία αὐτοῦ μονῆς ἢ ἐκκλησίας λαμβάνει παρὰ τῆς Α. Α. τὸ ἐκ τῆς πωλήσεως τοῦ κτήματος εἰσπραχθὲν τίμημα, ὁ δὲ ἀγοραστὴς διατηρεῖ πάντα τὰ ἐκ τῆς συμβάσεως μετὰ τῆς Α. Α. κτηθέντα δικαιώματα διατηρουμένων ἐν ἰσχύϊ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ τῶν ὑπὲρ τῆς Α. Α. καὶ αὐτοῦ μεταγραφῶν τοῦ κτήματος. Ἐπίσης ἐὰν τοιοῦτον κτήμα ἐξεμισθώθη μέχρι 1 Ἰουν. 1927 παρὰ τῆς Α. Α. ἢ μισθώσις διατηρεῖται ἐν ἰσχύϊ. Τὰ παρὰ τῆς Α. Α. εἰσπραχθέντα μέχρι 1 Ἰουν. 1927 μισθώματα παραμένουσιν ὑπὲρ αὐτῆς. Ὁ ἀποκτήσας τὴν κυριότητα ἢ ἐμπράγματον δικαίωμα παρὰ μονῆς ἢ ἐκκλησίας δυνάμει συμβάσεως θεωρουμένης ἀκύρου κατὰ τὸ ἀρθρον 3 τοῦ παρόντος ἢ ὁ καθολικὸς ἢ εἰδικὸς αὐτοῦ διάδοχος ἔχει ἀξίωσιν διὰ τὰς παρ' αὐτοῦ καὶ τῷ δικαιοπαράδοχου τῶν δικαιωμάτων του καταβληθείσας ἀναγκαίως ἢ ἐπιωφελεῖς δαπάνας, μὴ δικαιούμενος εἰς παρακατάσχισιν τοῦ κτήματος μέχρι τῆς ἀπ. δόσεως αὐτῶν. Διὰ τὰς πολυτελεῖς δαπάνας οὐδεμίαν ἀξίωσιν ἔχει, ἔχον μόνον δικαίωμα ἀφαιρέσεως ἐφ' ὅσον δὲν βλάπτεται τὸ πρᾶγμα. Κτήματα μονῶν ἢ ἐκκλησιῶν ἀπαλλοτριωθέντα ἀναγκαστικῶς ὑπὲρ οἰκοδομικῶν συνεταιρισμῶν ἐπαναφέρονται αὐτοδικαίως εἰς τὴν πρώην κυρίαν αὐτῶν μονὴν ἢ ἐκκλησίαν, διαγραφομένων αὐτοδικαίως αἰτήσῃ τῆς μονῆς ἢ ἐκκλησίας τῶν ὑπὲρ τῶν συνεταιρισμῶν ἢ τρίτων ἢ τῆς Α. Α. γεινομένων μεταγραφῶν. Ἐπὶ τῶν οὕτως ἀποτιδομένων ταῖς μοναῖς ἢ ταῖς ἐκκλησίαις κτημάτων ἐφαρμόζονται κατ' ἀναλογίαν αἱ διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 7, 8, 9 καὶ 10 τοῦ παρόντος διὰ τὴν ἐπιστροφὴν τῆς καταβληθείσης ἀποζημιώσεως, τὰς παρὰ τῆς Α. Α. γεινομένας πωλήσεις τοιοῦτων κτημάτων, τὰς τυχόν γεινομένας ἐπ' αὐτῶν ἀναγκαίως καὶ ἐπιωφελεῖς δαπάνας καὶ τὰς ἐπὶ τῶν κτημάτων τούτων ὑποθήκας. Ἐν περιπτώσει ἀρνήσεώς τινος ὅπως ἀποδόσῃ τὴν κατοχὴν κτήματος ἐφαρμόζεται ἡ διαδικασία τοῦ ἀρθ. 3 ἀριθ. 2 Πᾶσα διάταξις ἢ συντακτικὴ πρᾶξις ἀντικειμένη εἰς τὸ παρὸν καταργεῖται. Τὰ κτήματα τῶν μονῶν καὶ ἐκκλησιῶν δύναται γὰρ διατεθῶσι πρὸς ἀποκατάστασιν ἀκτημόνων καλ-

λιεργητών, αλλά μόνον κατά τὰς περὶ ἐξουσίας ἐκποιήσεως διατάξεις τοῦ ἀγορικοῦ νόμου καὶ κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου ὡς πρὸς τὸ τίμημα. Ἀπαγορεύεται ἡ λήψις προτορινῶν μέτρων κατὰ μόνων ἢ ἐκκλησιῶν προκειμένου περὶ τῆς ἀκινήτου περιουσίας αὐτῶν».

—Ἡ Δ. Ἱ. Σύνοδος λαβῆσα ὑπ' ὄψιν τὴν προφορικὴν εἰσήγησιν τοῦ Α. Γραμματέως, ὅτι δέον νὰ ἀποσυρθῶσιν οἱ τόκοι τῆς ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἱερ. Συνόδου χρηματικῆς μολογίας τῆς Ἐθν. Τραπεζῆς, τοῦ κληροδοτήματος Ἰωάν. Παπαϊωάννου, οἵτινες ἀπὸ τοῦ ἔτους 1922 δὲν εἰσεπραχθήσαν, ἀπεφάσισεν ἵνα εἰσπραττόμενοι οἱ τόκοι οὗτοι διατεθῶσιν ὑπὲρ τοῦ ἐν Βουλαιγμένη Ἐκκλησιαστικοῦ Ὁρφανοτροφείου διὰ τοῦ Μ. Προέδρου συμφώνως πρὸς τὴν διαθήκην τοῦ δωρητοῦ διὰ μνημόσυνα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, καὶ τῶν γονέων αὐτοῦ ἐν τῷ ἱ. ναῶ τοῦ Ὁρφανοτροφείου. Κατόπιν τῆς ἀποφάσεως ταύτης παρελήφθησαν οἱ τόκοι ἀνεληθόντες εἰς τὸ καθαρὸν ποσὸν τῶν δρ. δισχιλίων πεντακοσίων ἑξήκοντα καὶ λεπτῶν 45 (2560,45). Συμφώνως δὲ τῇ ἀπόφασει τῆς Ἱερᾶς Συνόδου θὰ παραδίδονται ἐτησίως οἱ τόκοι τοῦ κληροδοτήματος Ἰωάν. Παπαϊωάννου, ἀνερχόμενοι εἰς 400 δρχ., εἰς τὸ Ὁρφανοτροφεῖον πρὸς τέλειαν τῶν μνημοσύνων ἐν τῷ ναῶ αὐτοῦ.

—Ὁ Σύνδεσμος κληρικῶν Ἠλείας ἀπέλυσε πρὸς τοὺς ἀπανταχοῦ χριστιανοὺς «ἐκθεσιν τῶν αἰσθητῶν καὶ ἀνιχνόσιων διδασκαλιῶν τῶν χλιασίων ἢ σπουδαστῶν καλουμένων τῆς Γραφῆς καὶ ἀναίρεσιν αὐτῶν» δι' ἧς καταδεικνύεται ὅτι οἱ χλιασταὶ εἶνε κατὰ βάθος ἀνίχρστοι μετημφισμένοι εἰς χριστιανούς.

—Περατωθεῶν τῶν ἐργασιῶν τῆς ἐν Λωζάννῃ παγγροιστιανικῆς Συνδιασκέψεως περὶ Πίστewος καὶ Ἐκκλησίας. Εὐταξίας ἐπ' ἀνέκαμψαν εἰς τὰ καθ' ἡμᾶς οἱ μετασχόντες αὐτῆς Καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου κ. κ. Ἀ. Ἀλιβιζᾶτος καὶ Κ. Δυοβουνιώτης.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Κατὰ τηλεγραφήματα ἐκ Ρόδου, ἐγένετο ἀπόπειρα ἐναντίον τοῦ Μητροπολίτου Ρόδου, τραυματισθέντος σοβαρῶς. Ὁ Μητροπολίτης εὐρίσκετο, ἀπὸ τινων ἡμερῶν, εἰς περιοδείαν ἀνά τὸ ἐσωτερικὸν τῆς νήσου, ὁπότε τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν εἰς τὴν ὑπαίθρου, ὀρθόδοξος ἱερεὺς ἐπετέθη αἰφνιδίως ἐναντίον του καὶ τὸν ἐτραυματίσεν ἐπικινδύνως εἰς τὸν δεξιὸν πνεῦμονα. Ὁ Μητροπολίτης μετεφέρθη ἀμέσως εἰς τὸ πλησιέστερον χωρίον Γεννάδι, ὅπου ἡ Ἱταλικὴ Διοίκησις, εἰδοποιηθεῖσα τηλεφωνικῶς, ἀπέστειλεν ἀμέσως δι' αὐτοκινήτου ἰατροὺς διὰ τὴν παροχὴν τῶν πρώτων βοηθειῶν εἰς τὸν τραυματιαν. Οἱ ἰατροὶ συνεβούλευσαν, ἐν τούτοις, τὴν ἄμεσον μεταφορὰν του εἰς τὴν πόλιν, καὶ εἰς τὸ χωρίον ἔλειπον τὰ μέσα τῆς καλῆς ἐπιδέσεως καὶ περιθάλψεως. Κατὰ τὰς πληροφορίας τῶν Ἱταλικῶν ἀρχῶν τῆς νήσου, ὁ τραυματίας τὸν Μητροπολίτην ἱερεὺς εἶχε πρό τινος καθαρεθῆ παρ' αὐτοῦ διὰ διαγωγὴν ἀναξιοπρεπῆ καὶ ἀσυμβίβαστον πρὸς τὸ σχῆμά του. Ἡ Διοίκησις προεκήρυξεν ἀμέσως ἀμοιβὴν 10 χιλιάδων λιρετῶν διὰ

τὴν σύλληψιν ἢ τὴν κατάδοσιν τοῦ ἐνόχου ὁ ὁποῖος ὅμως δὲν ἀνευρέθη ἀκόμη, ὑποτίθεται δέ, ὅτι ἐδραπέτευσεν ἐκ τῆς νήσου διὰ πλοίου, καταφυγὼν εἰς τὴν ἀπέναντι ἀκτὴν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.

—Κληρικολογικὴ τοπικὴ συνέλευσις τῆς ἐπισκοπικῆς περιφέρειας τοῦ Ἁγ. Φραγκίσκου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, συγκροτηθεῖσα ἐν τῇ πόλει ταύτῃ περὶ ὑπερμεσοῦντα τὸν παρελθόντα Ἰούνιον, διὰ πλειονοψηφίας προὔτεινε διὰ τὴν ἐπισκοπὴν ταύτην τὸν ἀρχιμ. Κάλλιστον Παπαγεωργόπουλον. Τοῦτον καὶ ἐξέλεξεν ἡ Ἱ. Σύνοδος τοῦ Οἴκουμ. Πατριαρχείου τῇ 26 τοῦ αὐτοῦ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

—Ἡ Α. Θ. Π. ὁ Πάπας καὶ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας κ. Μελέτιος διεβίβασε πρὸς τοὺς Πατριάρχας Κωνσταντινουπόλεως, Ἀντιοχείας, Ἱεροσολύμων, Σερβίας καὶ Ρουμανίας, καὶ πρὸς τοὺς ἀρχιεπισκόπους Κύπρου, Ἀθηνῶν καὶ Π. λωνίας πατριαρχικὸν ἔγγραφον, δι' οὗ προσκαλεῖ αὐτοὺς εἰς συγκρότησιν Τοπικῆς Συνόδου ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῇ 26 προσεχοῦς Ὀκτωβρίου κυρίως μὲν πρὸς διευθέτησιν τοῦ ἡμερολογιακοῦ ζητήματος, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἐξέτασιν καὶ ἄλλων ἐκκερμῶν ἐκκλησι. ζητημάτων, ἐὰν κριθῆ αὕτη ἀναγκαῖα. Τὸ ἔγγραφον δημοσιεύεται ἐν τῷ φύλλῳ τοῦ «Πανταίνου» τῆς 12 Αὐγούστου.

—Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἐν Λωζάννῃ ἐξ ἀφορμῆς τοῦ Παγγροιστιανικοῦ συνεδρίου συναντήσεως ἀντιπροσώπων τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἱερουργούντος τοῦ σεβ. μητροπ. Θυατείρων κ. Γερμανοῦ ἐτελέσθη ἐν τῷ ἱερῷ ναῶ τοῦ Ἁγ. Γερασίμου μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τοῦ ἀειμνήστου πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Φωτίου ὡς γνωστὸν ἐν τῷ ναῶ τούτῳ εἶχεν ἀποτεθῆ τὸ σκῆνος τοῦ ἐν Ζυρίχῃ τελευτήσαντος πρωθιερέαρχου κατὰ τὴν εἰς τὰ ἴδια ἐπιστροφὴν ἐκ Σουηδίας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΥΠΡΟΥ

Τὴν παρελθοῦσαν ἐβδομάδα συνεδρίασα ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας Κύπρου, ἀπεφάσισε, μειοψηφούντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κυρηναίας, ὅπως διατηρησῆ τὸ Ἱεροδιδασκαλεῖον καὶ ὅπως πληρωθῶσι τὰ χρεῖα αὐτοῦ.

Ἐπίσης ἀπεφάσισεν ὅπως ἀντιπροσωπεύσῃ αὐτὴν ἐν τῇ συγκαλουμένῃ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Τοπικῇ Συνόδῳ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πάφου συνοδευόμενος ὑπὸ κληρικοῦ θεολόγου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΕΡΒΙΑΣ

Ἡ Σερβικὴ Ἐκκλησία, ἐπὶ τῇ πεντακοσιοστῇ ἐπετείῳ ἀπὸ τοῦ μαρτυρίου τοῦ Δεσπότη Στεφάνου Βισόκη, υἱοῦ τοῦ Τσάρου Λαζάρου, ἀνεκήρυξε τὸν Στέφανον Βισόκη Ἅγιον. Οὗτος εἶχεν ἀποκεφαλίσθῃ ὑπὸ τῶν Τούρκων μετὰ τὴν μάχην τοῦ Κοσσυφοπέδιου, τῷ 1427, ἥτο δὲ εὐλαβέστατος, λίαν πεπαιδευμένος καὶ ἑλληνομαθής. Εἶχε μεταφράσει πολλὰ Ἑλληνικὰ βιβλία εἰς τὴν σερβικὴν γλῶσσαν.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Μητροπολίτου Παραμυθίας καὶ Πάργας Ἀθηναγόρα, τοῦ ἀπὸ Μ. Πρωτοσυγγέλλου Ὁ Θεσμός τῶν Πρωτοσυγγέλλων ἐν τῷ Οἴκῳμ. Πατριαρχείῳ (Ἀνατύπωσις ἐκ τῆς Ἐπιτεριδος Ἐταιρείας Βυζ. Σπουδῶν). Ἐν Ἀθήναις 1927.

—Υπόμνημα Συνεδρίου Θεολόγων Καθηγητῶν Νέας Ἑλλάδος, Θεσσαλονίκη 1927.

—Γ. Θ. Φεσσαπούλου, Ὁ κομμουνισμὸς ἐν τῇ πράξει, Ἀθήναι 1917.

—Δημ. Κοῦμουτσπούλου, Ἡ Κατηχητικὴ καὶ ἡ ἐν τῷ παρόντι σημασία αὐτῆς παρ' ἡμῖν, Ἐν Ἀθήναις 1927.

—Ἐμμ. Καλαφάτη, Περιγραφή ἱστορικοῦ Νηοῦ Ὑδρας, 1927.

Δημητρίου Π. Παππούλια, Τὸ ἐν Βελιγραδίῳ συνέδριον τῶν βυζαντινῶν σπουδῶν Ἀπόσπασμα ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (Συνεδρία τῆς 5 Μαΐου 1927).

«ΘΕΟΛΟΓΙΑ». — Ἐξεδόθη το τεῦχος Ἰουλίου - Σεπτεμβρίου ἐν ἔτους. Περιεχόμενα: Μανουὴλ Ι. Γεδεών, Εἰκοσὶν ἔτων ἔθνικὴ ἱστορία κατόπιν Θελλῆς - Δημ. Π. Πασχάλη, Ἀναγραφή χρονολογικῆ τῶν ἀπὸ Χριστοῦ ἀρχιερατευσάντων ἐν τῇ νήσῳ Ἄνδρω. - Διακόνου Φιλοθέου Κ. Ἱερεΐδου, Εἶνε το «περὶ τριῶν ἐν οὐρανῷ μαρτύρων» (ἀ' Ἰωάν. ε', 7-8) γνήσιον ἀποστολικὸν χωρίον; - Χρυσόστομου Παπαδοπούλου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, Ἀποκαταστάσις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας Κύπρου κατὰ τὸν ἰσ' αἰῶνα. - Γ. Δελιγιάννη, Καλλινίκου Γ' Πατριάρχου Κων/πόλεως ἐπιστολαὶ καὶ ἄλλα ἔγγραφα. - Σπυρ. Δαυριάτου, Ἐγγραφα περὶ τῆς Μονῆς Περιστερῶν καὶ τινῶν μονῶν Θεσσαλονίκης - Κριτικὸν καὶ βιβλιογραφικὸν δελτίον.

(Συνδρομὴ ἑτησία: Ἐσωτερ. δρχ. 80, Ἐξωτερ. φρ. 60, Ἀμερικ. δολλ. 4. Διὰ τοὺς φοιτητὰς καὶ ἱεροσπουδ. τὸ ἡμισυ. Ἐκαστον τεῦχος δρχ. 20, φρ. 15, δολλ. 1. Ἀθῆναι, Σταδίου 38).

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἠγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κάτω Παναγίας διακηρττεῖ ὅτι ἐκδέχεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τὴν ἐκποίησιν τοῦ ἐλαιοκάρπου τῆς ἐφετηνῆς ἐσοδείας τῆς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κάτω Παναγίας καὶ Φανερωμένης συμφώνως μετὰ τοὺς ὅρους τῆς διακηρῦξεως τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου, οἱ δὲ βουλόμενοι νὰ πλειοδοτήσωσιν ὀφείλουσι νὰ προσέλθωσιν ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν παρουσία τοῦ Συμβολαιογράφου Ἀρτῆς Ἡλίας Καφατζῆ καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς ἐνθα ἐνεργηθῆσεται αὕτη κατὰ τὴν 18ην Σεβρίου ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10-12 τῆς μεσημβρίας Ἐν ἱερᾷ Μονῇ Κάτω Παναγίας τῇ 27 Αὐγούστου 1927.

Τὸ Ἠγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Λευκάδι Ἱερᾶς Μονῆς Πεφανρωμένης διακηρττεῖ ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν μονοετοῦς ἐνοικιάσεως τὸ ἐντὸς τοῦ χωρίου Φρόνι κείμενον Ἐλαιοπιεστήριον τῆς ὡς ἄνω Μονῆς ἐνεργηθσομένην ἐν Λευκάδι κατὰ τὴν 11ην τοῦ μηνὸς Σεβρίου 1927 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ἀπὸ τῆς 10 π. μ. ὥρας μέχρι τῆς 12ης μεσημβρινῆς, ἐνώπιον τοῦ Συμφου Δ. Κατωπόδη καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς ὑπὸ τοὺς ὅρους τῆς διακηρῦξεως ὧν οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς. Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Πεφανρωμένης τῇ 25 Αὐγούστου 1927

Τὸ Ἠγλίον ἐν Χίῳ Ἱ. Νέας Μονῆς Διακηρττεῖ ὅτι: Ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ τμηματικὴ πώλησις τοῦ ἐν τῷ θέσει «Θαφανά» τῆς νήσου Πάρου κειμένου ἀγροκτιήματος τῆς ἐν Χίῳ Ἱερᾶς Νέας Μονῆς, διεξαχθησομένην ἐνώπιον τοῦ Ἠγλίου τῆς ἐν Χίῳ Ἱερᾶς Νέας Μονῆς τὴν εἰκοστὴν πέμπτην Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ. 1927 ἡμέραν Κυριακὴν ἀπὸ τῆς δεκάτης π. μ. μέχρι τῆς δωδεκάτης μεσημβρινῆς τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἐν τῇ πόλει

Πάρου καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν πλειστηριασμῶν, συμφώνως τῇ ὑπὸ σημερινὴν χρονολογίαν διακηρῦξει αὐτοῦ δημοσιευθεῖση νομίμως. Ἐν τῇ Ἱ. Νέᾳ Μ. Χίου 1η Σεπτεμβρίου 1927.

Τὸ Ἠγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱ. Μονῆς Ἁγίων τεσσαράκοντα Διακηρττεῖ ὅτι, συνελεῖα τῆς ὑπ' ἀριθμ. 3662 1927 ἐγκριτικῆς ἀποφάσεως τοῦ Γενικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποίησεως τὰ κατωθὶ κτήματα τῆς Ἱ. Μονῆς, συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους ταύταριθμοῦ ἡμῶν διακηρῦξεως, ὧν οἱ ἐπιθυμοῦντες δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν παρὰ τῷ Συμβολαιογράφῳ Σπάρτης Ἰων Κατσιχτῆ Ἐκπιούμενα κτήματα 1) εἰς θέσιν Ἁγίος Σπυριδῶν Χρυσάφης μετὰ πρῶτην προσφορὰν 8000. 2) εἰς θέσιν Ἀγγέλου Χρυσάφης μετὰ πρῶτην προσφορὰν δρχ. 10000. 3) εἰς θέσιν Ἁγίος Εὐδοκίμης Χρυσάφης μετὰ πρῶτην προσφορὰν δρχ. 20000. 4) εἰς θέσιν Γεροντάκη Χρυσάφης μετὰ πρῶτην προσφορὰν 1000 καὶ 5) εἰς θέσιν Κουτσουλι Χρυσάφης μετὰ πρῶτην προσφορὰν δρχ. 12000. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθῆσεται ἐν Σπαρτῇ τὴν 4ην Σεπτεμβρίου 1927 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10-12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Σπάρτης Ἰων Κατσιχτῆ καὶ ἀντιπροσώπων τῆς Μητροπόλεως. Μονῆς καὶ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου. Ἀπαντὰ τὰ ἔξοδα δημοπρασιῶν, κυρῆκεια, καὶ συντάξεως συμβολαίων βαρύνουσι τὸν τελευταῖον πλειοδότην. Ἐν Ἱ. Μονῇ Ἁγίων 40]ντα τῇ 6η Αὐγούστου 1927.

Ὁ Ἠγμενος τῆς Ἱ. Μονῆς Ἁγίου Κωνσταντίνου Δοκρῖδος διακηρττεῖ ὅτι Ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποίησεως Ἐν Ἐκκλ. Ταμείου. 1) Ὁ ἐν τῇ θέσει «Ζάμπλιακα» ἀγρὸς τῆς Μονῆς ἐκτάσεως στρεμμάτων ἐνθά. 2) Ὁ ἐν τῷ θέσει «Νεοχώριον» ἀγρὸς τῆς Μονῆς ἐκτάσεως ἐνὸς στρέμματος καὶ 3) Εἰς τρίτην ἐπαναληπτικὴν τοιαύτην κατόπιν, Τὸ ἀλῶνιον τῆς Μονῆς ἐκτάσεως στρεμμάτων ἔξ. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθῆσεται ἐν Ἀταλάντῃ ἐνώπιον τοῦ συμγράφου Ἀποστόλου Νίεβα, τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφόρου καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς τὴν 23ην Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Σάββατον καὶ ὥραν 10-12 π. μ. ὑπὸ τοὺς ὅρους τῆς διακηρῦξεως ὧν οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς. Ἐν Ἁγίῳ Κωνσταντίνῳ τῇ 31η Αὐγούστου 1927.

Τὸ Ἠγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱ. Μονῆς Γαλατάκη διακηρττεῖ ὅτι, συνελεῖα τῆς ὑπ' ἀριθ. 4789]3433 ἐ. ἔ., διαταγῆς τοῦ Γενικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ ἐνοικίασις τοῦ δικαίωματος ἐξαγωγῆς ἐκ τοῦ δάσους τῆς Ἱερ. Μονῆς Γαλατάκη τοῦ κειμένου εἰς τὴν περιφέρειαν τῆς Κοινότητος Σπαθαρίου καὶ τοῦ χωρίου Τρούπους χιλίων πεντακασίων ζυγίων καυσσῶλων ἐκ πευκῶν ξηρῶν καὶ κατακειμένων συμφώνως μετὰ τὸν δασικὸν πίνακα τὸν ἐγκριθέντα παρὰ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Γεωργίας ὅστις διαλαμβάνει τὸν τρόπον καθ' ὃν ἐνεργηθῆσεται ἡ ὑλοτομία τῆς παρούσης ἐνοικιάσεως καὶ συμφώνως μετὰ τοὺς ὅρους συγγραφῆς ὑποχρεώσεων ἢ ἀντίγραφα κατατεθῆσονται εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς νομαρχίας Εὐβοίας, τῆς Κοινότητος Λίμνης καὶ τῆς Μονῆς. Πρῶτη προσφορὰ δοῖται εἰς δραχμὰς τέσσαρας κατὰ ζυγίων τῶν ἐκατὸν οὐκιάων Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθῆσεται ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Μιχαὴλ Δ. Δάρα ἢ τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἀναπληρωτοῦ καὶ ἐνὸς μέλους τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου ἐν Λίμνῃ καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν τὴν 2 Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν ἀπὸ τῆς 10ης π.μ. ὥρας μέχρι τῆς μεσημβρίας τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἐν περιπτώσει δὲ ματαιώσεως αὐτῆς ἐνεκεν οἰουδὴποτε λόγου ἢ μειζονος προσφορᾶς μετὰ τὴν ἐνέργειαν ταύτη θὰ ἐπαναλαμβάνηται αὕτη καθ' ἐκάστην ἐφεξῆς Κυριακὴν ἐπὶ τῇ βάσει νέας διακηρῦξεως τοιχοκολλομένης ἐν Λίμνῃ πρὸ τριῶν ἡμερῶν Ἐν Ἱ. Μονῇ Γαλατάκη τῇ 2 Σεπτεμβρίου 1927.

Ἐν Ἀθήναις Τύποις Φοίνικος, ὁδ. Σταδίου 38.